

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 04 juli 2019. godine
Ref. br.: 1386/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI63/18

Podnosilac

Agim Grushti

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Republike Kosovo
Rev. br. 7/2018 od 6. februara 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Agim Grushti iz Prištine, koga zastupa advokat Ali Latifi (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [Rev. br. 7/2018] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 6. februara 2018. godine, koje mu je uručeno 7. marta 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja kojim su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova osnovna prava i slobode zagantovana članovima 3. [Jednakost pred zakonom], 4. [Oblik vladanja i podela vlasti], 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 23. [Ljudsko dostojanstvo], 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i, kako se navodi, svi ostali članovi do člana 57. [Opšta načela] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).
5. Dana 31. maja 2018. godine, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) usvojio je na administrativnoj sednici izmene i dopune Poslovnika, koji je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo dana 21. juna 2018. godine i stupio na snagu 15 dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, pri razmatranju zahteva, Sud se poziva na pravne odredbe novog Poslovnika na snazi.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 26. aprila 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.
7. Dana 3. maja 2018. godine, predsednica je imenovala sudiju Gresu Caka-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Ivan Čukalović i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
8. Dana 11. maja 2018. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva i tražio od njega da na osnovu člana 21. (Zastupanje) Zakona i pravila 32 (2) (c) Poslovnika dostavi punomoćje koje dokazuje da on zastupa podnosioca zahteva u postupcima pred Sudom.

9. Dana 16. juna 2018. godine, okončan je mandat sudijama Snezhani Botusharova i Almiru Rodriguesu. Dana 26. juna 2018. godine, okončan je mandat sudijama Altayu Suroyu i Ivanu Čukaloviću.
10. Dana 9. avgusta 2018. godine, predsednik Republike Kosovo je imenovao nove sudije Bajrama Ljatifija, Safeta Hoxhu, Radomira Labana, Remziju Istrefi-Peci i Nexhmija Rexhepija.
11. Dana 30. avgusta 2018. godine, zastupnik podnosioca zahteva je dostavio Sudu jednu dodatnu odluku, ali nije dostavio traženo punomoćje.
12. Dana 14. februara 2019. godine, s obzirom na to da je četirima gore navedenih sudija istekao mandat sudije Suda, predsednica Suda je na osnovu Zakona i Poslovnika, donela odluku br. K.SH. KI63/18 o imenovanju novog Veća za razmatranje, sastavljenog od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Bajram Ljatifi.
13. Dana 16. maja 2019. godine, Sud je poslao ponovljeni zahtev navodnom zastupniku podnosioca zahteva i tražio od njega da dostavi punomoćje Sudu najkasnije u roku od sedam (7) dana od dana prijema dopisa Suda.
14. Dana 17. maja 2019. godine, zastupnik podnosioca zahteva je dostavio traženo punomoćje Sudu.
15. Dana 20. maja 2019. godine, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
16. Dana 6. juna 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

17. Podnosilac zahteva je oko 35 godina radio u Univerzitetskom kliničkom centru Kosova (u daljem tekstu: UKCK) kao *“odgovorno lice za trafo-stanice i odgovorno lice za nadzor i održavanje generatora”*.
18. Dana 1. septembra 2014. godine, UKCK je odlukom [br. 3473] obavestio podnosioca zahteva da će mu zbog dostizanja starosne granice od 65 godina, dana 7. septembra 2014. godine, prestati radni odnos. Ovaj poslednje navedeni datum predstavlja datum penzionisanja podnosioca zahteva.
19. Dana 2. septembra 2014. godine, podnosilac zahteva je protiv gore navedene odluke izjavio žalbu Komisiji za žalbe pri UKCK-u tražeći da mu se isplate dve mesečne plate i dve jubilarne plate kao rezultat njegovog penzionisanja.
20. Dana 4. septembra 2014. godine, Komisija za žalbe UKCK-a je odlukom [br. 162/14] odbila žalbu podnosioca zahteva sa obrazloženjem da *“ne postoji pravni osnov za realizaciju zahteva”* podnosioca zahteva.

21. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) tražeći da se UKCK obaveže da mu prizna naknadu dve jubilarne plate, kao i dve mesečne plate na ime otpremnine zbog penzionisanja. Podnosilac zahteva je svojim tužbenim zahtevom tražio ukupno 2.077,92 evra i pripadajuću kamatu.
22. Dana 28. aprila 2017. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 2824/14] odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva. Kao razloge za odbijanje tužbenog zahteva, Osnovni sud je, između ostalog, naveo: (i) da je kolektivni ugovor na koji se poziva podnosilac zahteva bio na snazi samo tri godine i to od 1. januara 2005. do 1. januara 2018. godine i samim tim u vreme penzionisanja podnosioca zahteva nije postojala zakonska normativa za naknadu jubilarnih plata i plata na ime otpremnine za odlazak u penziju, i (ii) da u vreme penzionisanja podnosioca zahteva, tuženi, odnosno UKCK, nije bio potpisnik bilo kakvog kolektivnog ugovora koji bi ga obavezivao da svojim radnicima, povodom njihovog penzionisanja, isplaćuje plate na ime jubilarne nagrade i otpremnine za odlazak u penziju.
23. Protiv gore navedene presude Osnovnog suda, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu navodeći povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava.
24. Dana 23. oktobra 2017. godine, Apelacioni sud je presudom [AC. br. 2435/2017] odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdio gore navedenu presudu Osnovnog suda.
25. Apelacioni sud je ocenio da su žalbeni navodi podnosioca zahteva neosnovani zbog toga što je Kolektivni ugovor na koji se on pozvao zaključen između Saveza nezavisnih sindikata Kosova, Ministarstva rada i socijalne zaštite i Privredne komore Kosova i kao rezultat toga, da bi ovaj ugovor bio primenljiv u slučaju podnosioca zahteva, Sindikalna federacija organa Ministarstva zdravlja je morala da zaključi poseban ugovor sa poslodavcem podnosioca zahteva, odnosno sa UKCK-om. U konkretnom slučaju, prema navodima Apelacionog suda, UKCK, kao poslodavac podnosioca zahteva *“nije sklopio nikakav kolektivni ugovor sa federacijom zdravstvenih radnika, i u tom smislu nema nikakve obaveze da primeni odredbu kolektivnog ugovora”*. Apelacioni sud je dalje ponovo istakao činjenicu da se podnosilac zahteva pozvao na Opšti kolektivni ugovor koji je bio na snazi samo do 31. decembra 2008. godine, dok je on starosnu granicu za penzionisanje dostigao u septembru 2014. godine, kada isti nije više bio primenljiv na zaposlene u Republici Kosovo. Prema Apelacionom sudu, podnosilac zahteva je takođe penzionisan u periodu pre stupanja na snagu sadašnjeg Kolektivnog ugovora, koji je stupio na snagu 1. januara 2015. godine i kao takav se ne može primeniti retroaktivno na podnosioca zahteva.
26. Protiv gore navedene presude Apelacionog suda, podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, navodeći povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava.

27. Dana 6. februara 2018. godine, Vrhovni sud je rešenjem [Rev. br. 7/2018] odbacio, kao nedozvoljen, zahtev podnosioca za reviziju jer je vrednost spora bila ispod zakonskog limita od 3.000 evra na osnovu kojeg bi, u skladu sa stavom 2 člana 211. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), bilo dozvoljeno podnošenje revizije.

Navodi podnosioca zahteva

28. Podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud kada je osporenim rešenjem odbio njegovu reviziju kao nedozvoljenu povredio njegova osnovna prava i slobode zaštićene članovima Ustava i EKLJP.
29. Podnosilac zahteva navodi da se povreda člana 3. Ustava sastoji u tome da se svi ne tretiraju jednako jer postoje slučajevi kada *“od dvojice nastavnika, drugova iz razreda – jedan ostvari pravo, a da se drugom odbije pravo od strane istog suda, sudija, obrazlažući da postupaju prema “odlukama” koje je doneo Vrhovni sud?! [...]”*. Povredu člana 3. Ustava, prema navodima podnosioca zahteva, čini i sam Vrhovni sud jer *“ne poštuje garancije koje daje Ustav za sve bez razlike”*.
30. Podnosilac zahteva takođe navodi povredu člana 90. Zakona o radu i stava 4 člana 211. ZPP-a.
31. Što se tiče prvog, prema navodima podnosioca zahteva, njegov poslodavac, odnosno UKCK *“nije primenio član 90. Zakona o radu i kolektivni ugovor od 2005. do 2017. godine, kršeći osnovna ljudska prava i slobode, garantovana Međunarodnom konvencijom od 1948. godine i Ustavom Kosova, Poglavlje I i II i osnovnih odredaba (stranica 1-5), osnovna prava (stranica 6-16) kao i Zakon o radu, kolektivne ugovore potpisane od strane Vlade Kosova, Ministarstva za rad i socijalnu zaštitu, Privredne komore, Centralnih sindikata koje garantuju javne i privatne usluge, da nakon penzionisanja za svakih 10 godina bude isplaćena 1 plata i 3 pratećih plata, za penzionisanje”*.
32. Što se tiče drugog, podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud pogrešno primenio stav 2 člana 211. ZPP-a, jer se u radnim sporovima isti isključuje stavom 4 člana 211. ZPP-a.
33. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da se *“primeni zakonitost i ustavnost, zakon o radu, kolektivni ugovor, koje garantuju vlasti koje dolaze na vlast a koje ne primenjuju”*.

Prihvatljivost zahteva

34. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom.
35. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“.

36. Sud se dalje poziva i na članove 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...“.

37. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [Rev. br. 7/2018] Vrhovnog suda od 6. februara 2018. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su povređeni, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.

38. Međutim, osim ovih uslova, Sud takođe treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

39. U tom pogledu, Sud podseća da je podnosilac zahteva nakon prestanka radnog odnosa sa UKCK-om, zbog dostizanja starosne granice za penzionisanje, pokrenuo prvo upravne postupke, a kasnije i sudske postupke u vezi sa naknadom dve jubilarne plate i dve plate na ime otpremnine za odlazak u penziju. Osnovni i Apelacioni sud su odbili njegov zahtev kao neosnovan, prevashodno sa obrazloženjem da nije postojao pravni osnov za ostvarivanje takvog prava i da Kolektivni ugovor na koji se poziva podnosilac zahteva nije bio na snazi u vreme njegovog penzionisanja. S druge strane, Vrhovni sud je odbio zahtev podnosioca za reviziju na osnovu člana 211. ZPP-a, prema kojem revizija nije dozvoljena u imovinsko-pravnim sporovima u kojima tužbeni zahtev ne prelazi novčanu vrednost od 3.000 evra. Ovo poslednje, podnosilac

zahteva osporava pred Sudom, navodeći da je isto doneto uz povredu njegovih prava zagaranovanih članovima Ustava i EKLJP.

40. S tim u vezi, Sud primećuje da se podnosilac zahteva u suštini žali na to da u njegovom slučaju nije bilo pravičnog i nepristrasnog suđenja i da se prema njemu nije postupilo jednako u poređenju sa nekim drugim sličnim slučajevima, u kojima su sudovi, prema njegovim rečima, priznali pravo na mesečne plate kao jubilarnu nagradu posle penzionisanja. Prema njegovim rečima, Vrhovni sud je prekršio zakon kada je iz svog obrazloženja isključio tačku 4 člana 211. ZPP-a i odbio njegov zahtev za reviziju kao nedozvoljen. Takođe, on navodi da je pogrešno odlučeno kada nije dozvoljena primena Zakona o radu i Kolektivnog ugovora i u njegovom slučaju.
41. Što se tiče gore navedenih tvrdnji, Sud smatra da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovima zakonitosti, odnosno na utvrđenju činjenica i tumačenju ZPP-a, Zakona o radu i Kolektivnog ugovora od strane redovnih sudova.
42. Sud podseća da se ovi navodi odnose na oblast zakonitosti i da kao takvi ne spadaju u nadležnost Suda i iz tog razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučaj Ustavnog suda KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35). Jedini način na koji bi se ovi navodi mogli razmatrati i prihvatiti kao osnovani je slučaj kada podnosilac ubedljivim argumentima uspe da dokaže da je u konkretnom slučaju došlo do povrede Ustava ili EKLJP.
43. U tom smislu, Sud naglašava da nije njegova dužnost da se bavi greškama u zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Ustavni sud ne može sam da oceni zakon koji je doveo dotle da redovni sud donese jednu umesto druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud "četvrtog stepena", što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28, i vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
44. Sud može samo da razmotri da li su dokazi predočeni na pravilan način i da li su postupci uopšteno, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje (vidi, među drugim izvorima, slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine).
45. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje koje je dato u rešenju Vrhovnog suda jasno, a nakon razmatranja svih postupaka, Sud je takođe našao da postupci pred Apelacionim i Osnovnim sudom nisu bili nepravični ili arbitrarni (vidi slučaj ESLJP-a *Shub protiv Litvanije*, predstavka br. 17064/06, odluka od 30. juna 2009. godine).

46. U tom smislu, Sud primećuje da je Vrhovni sud odbacio zahtev podnosioca za reviziju "kao nedozvoljen" u procesnom aspektu i bez razmatranja merituma zahteva, na osnovu odredaba ZPP-a prema kojima se zahtev za reviziju mora proglasiti nedozvoljenim u slučajevima kada je vrednost spora ispod 3.000 evra.

47. Tačnije, Vrhovni sud je u svom rešenju naveo sledeće:

"Što se tiče revizije, Vrhovni sud Kosova je zaključio da je revizija nedozvoljena, jer je iznos spora u ovom pravnom predmetu 2.077,92 evra, koji ne odgovara vrednošću spora nad kojom, u smislu člana 211.2 ZPP-a, bi bilo dozvoljeno podnošenje revizije.

Prema odredbi člana 211.2 ZPP-a, revizija nije dozvoljena u imovinsko – pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev tiče novčanih zakona, dostavljanjem stvari ili ispunjavanjem nekog drugog obećanja, ako vrednost spornog objekta u osporenom delu presude ne prelazi iznos od 3000 evra".

48. Pored toga, što se tiče navoda podnosioca zahteva da je Vrhovni sud odbacio reviziju u suprotnosti sa stavom 4 člana 211. ZPP-a, Sud podseća da je član na koji se poziva podnosilac zahteva u okolnostima konkretnog slučaja povezan sa njegovim slovom (c) i da se primenjuje "u sporovima iz radnih odnosa koje inicira zaposleni protiv odluke za prestanak radnog odnosa". Zahtev podnosioca se u konkretnom slučaju odnosi na imovinsko-pravni spor u kojem je tužbeni zahtev povezan sa novčanim potraživanjem, a taj slučaj spada u delokrug stava 2 člana 211. ZPP-a i kao što je potvrdio i Vrhovni sud, da bi revizija bila dozvoljena u ovim slučajevima, vrednost predmeta spora mora biti veća od 3.000 evra.

49. Sudska praksa ovog Suda pokazuje da je bilo i drugih slučajeva u kojima se osporavalo rešenje Vrhovnog suda, kao što je ovaj slučaj, kojim su odbijeni kao nedozvoljeni zahtevi za reviziju u kojima je vrednost spora bila ispod 3.000 evra. U takvim slučajevima je Sud, kao i u ovom slučaju, ocenjivao da li su u postupcima u celini, podnosioci imali koristi od pravičnog i nepristrasnog suđenja ne upuštajući se u pitanja zakonitosti i aspekte tumačenja procesnog i materijalnog prava, budući da su takva ovlašćenja, kao što je prethodno navedeno, pod primarnom nadležnošću redovnih sudova. Takve slučajeve je Sud proglasio neprihvatljivim kao očigledno neosnovane (vidi slučajeve Ustavnog suda u kojima se osporavala odluka Vrhovnog suda koji je zahtev za reviziju odbacio na proceduralnim osnovima kao nedozvoljen, i to KI66/18, podnosilac zahteva: *Sahit Muçolli*, rešenje od 6. decembra 2018. godine; KI110/16, podnosilac zahteva: *Nebojša Đokić*, rešenje od 24. marta 2017. godine; KI24/16, podnosilac zahteva: *Audi Haziri*; rešenje od 4. novembra 2016. godine; KI112/14, podnosilac zahteva: *Srboljub Krstić*, rešenje od 19. januara 2015. godine; KI84/13, podnosioci zahteva: *Gani, Ahmet i Nazmije Sopaj*, rešenje od 18. novembra 2013. godine).

50. Sud dalje smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da su postupci pred Vrhovnim sudom ili pred drugim redovim sudovima bili nepravični ili arbitrarni, ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom

povređene usled pogrešnog tumačenja procesnog prava. Sud ponovo naglašava da je tumačenje zakona zadatak redovnih sudova i da predstavlja pitanje zakonitosti (vidi slučaj Ustavnog suda KI63/16, podnosilac zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44, i vidi, takođe, spojene slučajeve KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva: *Arben Gjukaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).

51. U skladu sa svojom konsolidovanom sudskom praksom, Sud dalje naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih suda, odnosno pred Vrhovnim, Apelacionim i Osnovnim sudom, ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje ili na jednakost pred zakonom (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21, i vidi, takođe, slučaj Ustavnog suda KI56/17, citiran u tekstu iznad, stav 42).
52. Kao rezultat toga, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio tvrdnje da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili arbitrarni i da su osporenom odlukom povređena prava i slobode zagarantovane Ustavom i EKLJP.
53. U zaključku, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika, zahtev je očigledno neosnovan, na ustavnim osnovama i, shodno tome, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 6. juna 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi